

Otur Evinde

Nureddin Yıldız'ın 23.07.2023 tarihli (451.) Hayat Rehberi dersidir.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ. وَصَلَّى اللَّهُ وَسَلَّم عَلَى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَعَلَى آلِهِ وَصَحْبِهِ أَجْمَعِينَ.

Âlemlerin Rabbi Allah'a hamd, Efendimiz Muhammed aleyhisselama, ailesine, ashabına salat ve selam olsun.

Aziz kardeşlerim,

Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem bizi cehennem ateşinden kurtarmak için gönderilmiş bir peygamberdir. O kurtarıcıdır Allah'ın izni ve keremiyle. Milyarlarca insan onun muhatabıdır ancak sadece ona kulak kesilenler, onu kurtarıcı görebilenler onun eliyle kurtuluşa ulaşırlar.

Ağır bir hastalık geçiren insan, onu tedavi etmeye çalışan doktoru elinde cep telefonuyla oynarken dinler mi acaba? Ağrısından kıvranan hasta, ona yapması gerekenleri anlatan doktorun söylediklerini dizi izlerken yan kulağıyla mı dinler? Yoksa can kulağıyla iki, üç kere dinlemek mi ister?

Bizim Resûlullah'a olan ihtiyacımız, onun bizi kurtarıcılığı, bir hastanın doktor ihtiyacıyla bile karşılaştırılmaz. Çünkü hasta o doktoru kaçırarsa nihayet başka bir doktor bulabilir; Resûlullah'ı kaçırmamız hâlinde ise başka bir kurtarıcı bulamayız. Gençleri ve ihtiyarları, kadınları ve erkekleri, zengini ve fakiri, tepedeki ve diptekiyle bütün insanlar Allah'ın Resûlü'ne, getirdiği Kur'an'a ve hadislerine bakışlarıyla ne kadar ve nasıl kurtulacaklarını açık şekilde ortaya koyarlar.

Resûlullah konuşuyor diye kulaklarını adeta ikiyle çarparak dinleyen, dinlediğine özenen, dikkate alan ile adeta günlük haber bültenini izliyor gibi umursamaz edayla dinleyen arasında elbette açık farklar vardır.

Ateşten, dünyadaki kaos ve stresten kurtuluşumuz Resûlullah'ın eliyle olacağı hâlde bizim peygamber dinlerken alaka seviyemiz, tipimiz, duruşumuz, özenimiz şayet peygambere gösterilmesi gereken gibi değilse bundan zarar ettiğimiz, -en azından- kurtuluşumuzu geciktirecek bir hüsrana uğradığımız açıktır.

Abdest, gusül, taharet, namaz öğrenir gibi peygamber dinlemeyi de öğrenmek zorundayız. "Hele bi' haberlere bakalım" der gibi "Hele bi' hadis okuyalım" denmez. Öldü ölecek endişesi yaşayan, sakatlık korkusuna hapsolmuş hastadan daha ciddi durarak ve böyle birinin doktora kulak verişinden daha ciddisiyle dinlenir Resûlullah. Peygambere iman etmek budur ve cehennemden korkunun ispatı böyle olur. Aksi takdirde insanın cehennem ile dünyada kurduğu zihin ilişkisi de iddia ve kabuktan öteye geçemez.

*

Abdullah ibni Amr ibni'l-Âs isimli sahabinin, Ebû Dâvûd ve Ahmed bin Hanbel'in kaynaklarında geçen bir hatırasını anlamaya çalışalım.

(Bahsi geçecek bu olay bir hadistir. Hadis olduğunu özellikle ifade etmemizdeki vurgunun sebebi, bizim dinî konuları dinleme ve algılama ciddiyetimizin yeterlilik seviyesine dikkat çekmektir. Bu hadis-i şerifi çizgi film izler gibi değil, burnunun dibinde tutuşmuş cehennemden kurtulmak isteyen biri gibi dinlememiz gerekir. Böyle dinleyebildiğimizde Allah'ın izniyle mevcut kaosunun içinde alabora olduğumuz hayatın bizi Müslümanlığımızdan sıkılacak kadar bunaltan girdabına reçete bulmuş oluruz.)

Sahabi şöyle anlatıyor:

"Resûlullah'ın etrafında oturuyorduk. O esnada, dünyada olup bitecek sevimsiz olaylardan, (fitnelerden) söz ederken şöyle buyurdu: *'İnsanların sözüne itibar edilmediği, değersizleştiği,*

emanete önem verilmeyen bir zamanda yaşayabilirsiniz. ' Bunun üzerine hemen ayağa kalkıp yanına gittim ve 'Böyle kötü bir zamanda yaşarsam bana ne tavsiye edersin ey Allah'ın Resûlü?' diye sordum."

Sahabinin bu sorusu üzerine Efendimiz aleyhisselam, tam da bizim zamanımızı tarif eden böylesi bir değersizleşme, insanlıktan uzaklaşma, ahlaksızlık ve çılgınlık şartlarında yaşamak zorunda kalan bunalmış, dertli, çare arayan ve aile derdi olan, çocuklarıyla sıkıntı çeken, kimsenin sözünde durmadığından, herkesin fırsat kollamasından, büyük olmanın bir kıymet ifade etmemesinden, insan ile köpeğin eşitlendiği adilikten yakınan kimselerin reçetesi hâline gelecek beş şart sıralamış:

"Evinde otur, dilini tut, anladığın işe uğraş, bilmediğin işi bırak, kendi özelinle ilgilen, genel işlerle ilgilenme."

Bu peygamber tavsiyesinden anlaşılan şu ki çürüme ve ahlaksızlığın kol gezdiği bir zamanda, evinde oturmayı, dilini tutmayı, her işin uzmanı olmayıp sadece kendi işiyle uğraşmayı bir ödev gibi uygulamayan kişi doktor reçetesine kulak asmıyor demektir. Bu uyarıların hepsi kişinin evinde oturmayı beceremediği zaman yapabileceği işlerdir.

İnsanların evleri sadece yatmaya ve banyo yapmaya yarayan yerler oldukları zaman Peygamber aleyhisselamın reçetesi uygulanmıyor demektir. **Evlerimiz Allah'ı aradığımız yerler olmalıdır. Namaz kılmak için camiye gideriz; iyi bir mümin olmak ve cehennemden kurtulmak için ise eve gideriz. Bu bakımdan evlerimiz camilerimizden daha kapsamlı ve kurtarıcıdır.**

Kurtulmak, Müslüman ve insan olarak kalabilmek için tıpkı salgın hastalık zamanında 'evin dışında bir tek morg var' diye düşünerek eve tutunma bilinci geliştirdiğimiz gibi bir ev bilinci hayata geçirmek gereklidir. Musa aleyhisselam zamanında da zulmüyle her yeri kasıp kavuran Firavun karşısında Allah'ın peygamberi ve ona iman edenlerin çaresiz yakarışlarına, "Evlerinize kapanın" emriyle cevap verilmişti. Evlerimiz, sağlıklı nefes alıp huzur bulabileceğimiz yerlerdir; eşimiz, çocuklarımız ve başka kimimiz varsa.

Evden kahveye 'şöyle bir nefes almak için' çıktığımız, ev bizim nezdimizde böyle sıkıcı bir yer olduğu sürece hadis-i şerifin reçetesi uygulanmıyor, reçete doğrultusunda sonuç vermiş bir evde bulunmuyoruz demektir. Çünkü insanlığın bittiği, kimsenin sözüne güvenilmediği, herkesin birbirini boğmak için fırsat kolladığı, siyasetin kilitlendiği, tarımın bozulduğu, sağlığın tehlikelerle çevrili olduğu, okulların bile mikrop yuvası hâline geldiği, camide bile fırkacılığın alıp yürüdüğü bir zamanda reçete evdir. Eve girildiğinde de dili tutmak öğrenilmiş olmalıdır.

Sosyolojik ve psikolojik her çalışmamız bu, 'dili tutma' temeli üzerinde yükselir veya her adımımızla bocalar, ömrümüzü tüketiriz. Minarelerinden ezan sesi yükselen, ezan sesi dolan yuvaların bulunduğu şehirlerimizde doğmuş çocuklarımız kâfirler gibi huzursuz, mutsuz, anlamsız, sıkıntılı bir hayat yaşarlar. Çuvalla paramız da olsa açlık korkusunu içimizden atamaz, huzur ve bereket bulamayız; bu ikisi de insanın atar ve toplar damarları olduğuna göre yaşamamanın bütün ferî bünyemizden çekilip gider.

Huzuru ve bereketi işlek caddelerde, alışveriş merkezlerinde, lokallerde, tatilde aradığımız sürece boş bir döngü içindeyiz demektir. Doktoru Muhammed aleyhisselam olan bir ümmete bu reva değildir! Gidecek hastanesi olmayan milletler ve grupların kaderi bu olabilir ama bizim intisabımız Medine'yedir, sigortamız oradandır. Her bir ailemizin hekimi Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellemdir. Ailesinin hekimi olmayan, sigortalanmamış birileri gibi bocalamak, boşlukta debelenmek bize yakışmaz. Çünkü biz ümmet-i Muhammed'iz ve bizim peygamberimizin adına göklerin kapıları açılmıştır!

İnsanlar eşleriyle geçinemediklerinde basit sebeplere, kolay bahanelere sarılırlar. “Büyü yapıldı!” Hâlbuki şeytanın sabah-akşam bize büyü yapmak gibi bir mesaisi yoktur. Elbette sebepler kolay olunca kurtuluş yolu da en kolayından aranır: “Hangi duayı okuyalım?” Duamız da çaremiz de bellidir esasında: Evine git, dilini tut, bildiğinle uğraş, bilmediğinle uğraşma, kendi özeline dikkat et.

Gelin görün ki kökü kurumuş bir ağaca hangi sırlı suyu dökerseniz dökün, yaprakları yeşermez; deniz suyu, artezyen, ilaçlı, gübreli... o ağaç için artık fark eden bir şey yoktur. Resûlullah ile bağımız, onu dinleme motivasyonumuz da buna benzer. Onun söyledikleri bizim terapimizdir. Bize evimize gitmemizi söylemektedir.

Ve ev, tuğla örülü yapının içi değildir; evimiz, eşimizle beraber olduğumuz yerdir. Bir ağacın altı bile olsa huzur oradadır. Allah’ın nimeti olarak gördüğümüz eşimiz, cennet sebebi olarak anladığımız yavrularımızla bulunduğumuz ortamdır ev; yapının içi değil. Mobilyaların ve ıvır zıvır ev eşyasının, dokuz ay anne karnında bekledikten sonra dünyaya gelmiş çocuklarımızla adeta eşdeğer tutulduğu yer ev değildir, depodur o, eşya deposu! Zaten orada insana da eşya muamelesi yapıldığından bu tanım tam yerli yerindedir.

Misafirlerimize içimizdeki muhabbeti göstermek yerine duvarlarımızı ve eşyalarımızı sergilediğimiz şov merkezine dönünce evlerimiz, o evlerden annesini özlemeyen çocuklar, eşinden bir gün kurtulmak için neredeyse adak kurban kesebilecek eşler çıkabilir ancak. Eşini annesinin evine göndermek için can atan ve kabalıklar, anlayışsızlıkların bolca görüldüğü mekânlar ev yerine konamaz; eşya ve yiyeceklerle dolu depodur orası!

Huzursuzluk, gelecek korkusu, hayatın endişeleri herkesin sorunlarıdır. Âdem aleyhisselamdan günümüze var olmuş bu olgular yeni değildir. Ancak bugüne dek arada bir nesil vardır ki onlar da sorunlarla yaşamış ama etkisi altında kalmamışlardır: Ashab-ı kiram.

Onlar da fakirlik çekti, yağmurda evlerini su basma endişesi yaşadılar, kira onların da derdiydi. Ama ezilmediler! Ekonomik zorluk, sosyal baskı, para kaybı hayatlarının bir noktasında onları da tehdit ediyordu ama evlerinden dışarı çıktıklarında suratları bir karış olmuyordu. Olayların, stresin, sıkıntının üstünde bir hayat yaşıyorlardı. Haberleri onlar yönlendiriyordu, haberlerin psikolojisi kolayca dağıtabildiği kimseler olmadılar.

Onlar da siyasetin içindeydiler hatta Resûlullah’ın naaşını bırakıp önce siyasî problemi giderecek kadar konuyla yakından ilgilidiler. Fakat namaz vakti gelince değil. Evlerine gittiklerinde yanlarında günlük siyasî yorgunlukları, ticarî sıkıntıları, sosyal ezilmişliklerini götürmüyorlardı. Evlerinde ve eşlerinde huzur buluyorlardı.

Zaten ev budur. Bu evi arıyoruz. Böyle bir evi devlet yapamaz. Devlet bize ancak dört duvarı olan bir yapı inşa edebilir. Evin içini biz yaparız ve bu da Resûlullah’ın rehberliğinde olabilir. Reçete ortadadır: “*Evinde otur, dilini tut, anladığın işe uğraş, bilmediğin işi bırak, kendi özelinle ilgilen, genel işlerle ilgilenme.*”

الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ. وَصَلَّى اللهُ وَسَلَّمَ عَلَى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَعَلَى آلِهِ وَصَحْبِهِ أَجْمَعِينَ.

Âlemlerin Rabbi Allah’a hamd, Efendimiz Muhammed aleyhisselama, ailesine, ashabına salat ve selam olsun.